

IJSKOUD

Er hingen ijspegels aan de poort. Het was lang geleden dat het zo hard had gevroren. June brak de ijspegel af en hield hem tussen haar vingers. Langzaam werden ze gevoelloos, terwijl de pegel smolt en het ijswater langs de binnenkant van haar hand sijpelde.

Gevoelloos. ‘Jij bent echt van staal he’, had Raoul gezegd toen ze ook na de vijfde thriller die ze samen in de bioscoop hadden gekeken geen kick had gegeven. Raoul had zich die avond twee keer bijna in zijn cola verslikt omdat er weer bloed gutste na een onverwacht pistoolschot. Telkens wanneer aanzwellende muziek een volgende moord aankondigde dook hij weg in de trui van June.

Tien jaar hadden ze een relatie. Al was er ook twee keer een onderbreking geweest. Ze konden enorm botsen. June bleef altijd feitelijk en benoemde alles op dezelfde manier, of het nou om natuurkundige formules of om persoonlijke emoties ging. Dit tot ergernis van Raoul. Haar gebrekkige emotionele ontwikkeling dreef hem vaak tot wanhoop, en ook wel eens naar andere vrouwen. Maar hij was er met de jaren achter gekomen dat June, ondanks haar gebrek, zijn grote liefde was. June kon hem verrassen, laten nadenken en doen glimlachen zoals niemand anders dat kon. Nog nooit had hij dat voor iemand gevoeld, en hij was ervan overtuigd geraakt dat er niemand anders op deze wereld was voor wie hij zoiets *kon* voelen.

June was 23 toen Raoul haar leerde kennen. Vanaf het eerste moment dat hij haar zag was hij onder de indruk. Ze was bloedmooi, maar had dat zelf niet in de gaten. Ze had eerder iets naïefs en onbeholpens, wat Raoul alleen maar extra charmant vond. Hij had haar aangesproken bij de koffiehoek van de universiteit. Direct had ze hem bestookt met informatie over mineralen en edelstenen. Raoul wist dat een rozenkwarts roze is en een amethyst paars, maar daar hield zijn kennis wel zo’n beetje op. Hij had zich nooit gerealiseerd dat je daar een avond lang over kon praten, laat staan dat je een vier jaar durend promotietraject zou kunnen doen. June onderzocht hoe het ene type edelsteen zich onderscheidde van het andere type edelsteen, aan de hand van de mate van lichtdoorlaatbaarheid en de uitkomsten van ingewikkelde natuurkundige formules.

June was niet zo snel van iemand onder de indruk. Ook niet van Raoul, en dat was iets wat hij niet gewend was. Je kon hem uittekenen in zijn spijkerbroek en leren jasje, lijkend op de *bad*

boy uit een willekeurige film. Toch had June zijn stoere houding en zelfverzekerde manier van praten vanaf het eerste moment aantrekkelijk gevonden.

Dat was tien jaar geleden. Toen 23, nu 33. Toen natuurkundestudent, nu bijna professor. Toen in Delft, nu hier. Bij een grote groene poort die haar toegang gaf naar het Hoge Bos. En ergens in dat bos lag Raoul.

Pijnlijk duidelijk

Vanmorgen was Raoul even koffie gaan drinken met Saar. June wilde niet mee. Dat drukke geklets van haar zus was het laatste waar ze nu zin in had.

Ze had al weken slecht geslapen. Eigenlijk sliep ze elke nacht steeds minder, en de laatste twee dagen nauwelijks. Ze was bang om in slaap te vallen, want telkens als dat bijna gebeurde hoorde ze het. Zo was het June steeds duidelijker geworden wat haar te doen stond. Pijnlijk duidelijk.

Toen Flint net geboren was, zo'n vier maanden geleden, twijfelde ze nog. Flint was vernoemd naar de bruine vuursteen, vanwege zijn ogen. June dacht aan het mannetje. Ze moest kiezen: Flint of Raoul. Vuursteen of Smaragd. Vuur of IJs.

Intens gelukkig waren Raoul en June toen ze de zwangerschap ontdekten. Het was in een keer raak geweest. 'Hopelijk word je net zo knap als je moeder,' grapte Raoul terwijl hij zijn hoofd op haar buik legde tijdens hun dagelijkse 'vader-zoon' gesprek. Raoul vond dit een mooi begin voor een goede band met zijn toekomstige zoon. Dat twaalf weken na de bevruchting wellicht wat vroeg was vond hij onzin. Zijn vaderschap kon hem niet vroeg genoeg beginnen. Op dit soort momenten kon June bijna niet bevatten hoeveel ze van Raoul hield.

Rond de 38 weken, precies drie weken voordat Flint ter wereld kwam, kreeg June de eerste signalen. Het waren kleine aankondigingen, die ze op dat moment nog niet helemaal kon plaatsen. Maar het werd steeds helderder. Haar edelsteenverzameling had niet alleen een wetenschappelijke betekenis. Er was een boodschap. Speciaal en alleen voor haar.

De kraamverzorgster had donkerblauwe ogen. Sodaliet. Precies op de juiste manier: inktblauw en zonder calcië. Nadat Flint voor het eerst in bad was geweest, zag June de blauwe aura afsteken tegen de blonde krullen van de hulpverlener. June concludeerde dat het zuiver was. En dat was goed, want zuivere sodaliet beschermt tegen ziektes.

Die nacht, toen ze alleen met Flint aan haar borst beneden zat, kreeg ze een nieuw teken. Ze keek naar haar pasgeboren zoon. Hij leek haar blik te vangen, en keek alsof ook hij het had gehoord. Bruine ogen, een ronde kaak, en kleine wenkbrauwen die redelijk dicht bij elkaar lagen. Net als bij June. Nu wist ze het zeker, de boodschap was betrouwbaar.

Ze heeft nog geprobeerd het af te zweren. Kleur bij kleur, geur bij geur, kracht bij kracht. De lichtdoorlaatbaarheid mocht onder geen beding kruisen met de boodschap. Als Raoul en Flint sliepen, werkte ze stiekem aan haar formules. Misschien kon ze het nog oplossen.

Anders raar

‘Ik weet het niet, ze is gewoon zo... anders. Ze is natuurlijk altijd al een rare geweest, maar dit is anders. Anders raar.’ Raoul nam een slok van zijn koud geworden koffie. Saar keek naar Flint, die vredig in de kinderwagen lag te slapen, en dacht aan haar zusje.

Als klein meisje kon June minutenlang staren naar een spinnenweb, wanneer een spin zich tegoed deed aan een onfortuinlijk insect dat niet op tijd had weten weg te komen. Als de spin was uitgegeten, stopte June het arme dier in haar vuistje en liep ermee naar de bijkeuken. Daar deed ze het in een leeg jampotje. Met de handjes onder haar kin gevouwen keek ze naar de spin in het glas. Ze zette het afgesloten potje onderin een kast en kwam vervolgens regelmatig terug om te kijken wat de status was.

‘Dood’ riep ze uiteindelijk triomfantelijk, en ze verstopte het potje in de hoek van haar kamer, onder een deken zodat haar ouders het niet konden zien, naast de van het leven beroofde pissebedden, halfvergane slakken en verstikte rupsen.

Saar dipte het koekje in haar cappuccino en voelde koude rillingen. Zij was als de dood voor alles wat sluipt, kriebelt of trippelt. Toen haar moeder erachter kwam wat June allemaal in haar kamer had verstopt, maakte zij een einde aan June’s verzameling. Dat leidde tot vreselijke driftbuien. Saar kon zich de taferelen nog steeds levendig voorstellen. Het gegrom,

geschreeuw en de doffe klappen waarmee June haar hoofd bonkte tegen de muur. Het ging vaak door tot diep in de nacht, en kwam nu soms nog terug in haar dromen.

Na een paar gesprekken met een kinderpsycholoog ging het langzaam beter. June bleef een afwijkend meisje, maar het hoofdbonken stopte en haar insectenverzameling was vervangen door een nieuwe, minder ranzige fascinatie: edelstenen. Dat June tijdens het ouder worden steeds knapper werd, hielp ook.

Op de middelbare school wilde elke jongen met June op stap, maar ze moest er nooit iets van weten. Ze had liever gezelschap van haar edelstenen. Steen in plaats van mens. Koud in plaats van warm. Levenloos in plaats van levend.

Voor June was sociaal contact een soort topsport. Ze wist alles van ingewikkelde sommen, formules en experimenten, maar het was voor haar een raadsel wat ze moest zeggen tegen een medemens. Saar had June ooit, diep verzonken in gedachten, op het stoepje voor de bakker aangetroffen, nadat Saar door hun moeder gestuurd was om te kijken waarom het zo lang duurde voordat June terug was met het brood.

‘Wat is er?’

‘Ik weet niet hoe het moet.’ Er klonk enige wanhoop in Junes stem.

‘Wat?’

‘Een brood bestellen.’

Saar kreeg een glimlach op haar gezicht. Zo eentje die je ook krijgt als je een peuter kleine stapjes ziet maken. Ze beseft hoe jong en kwetsbaar June eigenlijk was. Hoewel ze door haar uiterlijk vaak ouder werd geschat - met haar lange benen en ontwikkelende meisjeslichaam - was June emotioneel gezien een klein meisje. Saar pakte haar hand.

‘Kijk June, ik zal je helpen. Laten we beginnen met het begin. Als je binnenkomt, dan zeg je goedemorgen.’

Junes ogen werden groot. ‘Maar als het nou precies twaalf uur is?’

Saar was verbaasd. ‘Het is toch helemaal niet precies twaalf uur?’

‘Ja maar wat als ...?’

Saar vond het onzin om deze ‘wat als’-gebeurtenis uit te spellen, maar ze zag hoe ernstig haar zusje keek. Daarom besloot ze om erin mee te gaan. ‘Nou, dan zeg je goedemiddag.’

‘Maar dat is feitelijk onjuist. Het is er dan precies tussenin.’

Saar dacht even dat June een grapje maakte. Maar toen ze opzij keek, zag ze dat June bloedserieus was. En dus zei ze: ‘Nou, dan zeg je goedendag, dan zit je altijd goed.’ ‘Maar hoe weet je nou of het een goede dag is? Misschien wordt het wel een hele slechte?’ Saar had het opgegeven en zelf het brood gekocht. Maar sindsdien besloot ze om June zo veel mogelijk onder haar hoede te nemen. De gehele middelbare school hield Saar haar zusje nauwlettend in de gaten, en zorgde ze ervoor dat June geen slachtoffer werd van pesterijen. Saar realiseerde zich al vroeg dat Junes uiterlijk en edelstenenobsessie een geschenk uit de hemel waren. Door haar knappe verschijning rekenden mensen haar minder snel af op haar sociale onhandigheid. En zonder de edelstenen was June zo weer terug bij het hoofdbonken of de dode geleedpotigen.

‘Moeten we er niet weer die flapdrol bij halen? Die jongen via de verloskundige? Hoe heet hij nou ook alweer? Kasper of zo?’ Raouls groene ogen straalden iets wanhopigs uit. Zijn anders zo glanzende zwarte haar hing in vette sliertjes naar beneden. Zijn gespierde rug was gebogen.

Saar kreeg medelijden met Raoul. In het begin had ze nog getwijfeld aan Raouls intenties. Raoul, die eruitzag als een model van een of ander spijkerbroekenmerk, kon de knapste, slimste en normaalste meisjes krijgen, dus ze vroeg zich af wat hij deed met June. Natuurlijk was hij ook gevallen voor haar uiterlijk. Maar edelstenen met natuurkundige formules waren over het algemeen niet iets waar dat soort jongens het lang mee volhielden. Toch was Raoul, na het zien van vijf thrillers en talloze monologen over mineralen en lichtdoorlating, niet afgehaakt. Hij was gebleven, en hoe.

Vuursteen of smaragd

Tevreden slaakte June een zucht. Ze was als een soort tornado door het huis gegaan. De kleine tv die naast de bank stond, had ze verplaatst naar hun slaapkamer. De vaas met bloemen verhuisde van de tafel naar het aanrecht. Het douchegordijn legde ze als een soort tafelkleed op de eettafel. Maar de paarse bank moest blijven staan. Die stond precies goed zo. Kleur bij kleur, geur bij geur, kracht bij kracht.

Nadat ze ook de babykamer opnieuw had ingericht, sloot ze zich op in de badkamer. Met lippenstift schreef ze op de tegels. *Lichtreflectie. Secchi diepte. Extensie coëfficiënt k.* De

dieprode kleur van de lippenstift stak af tegen de witte muur. Rood, de kleur van Jaspis, reinigt en beschermt tegen straling. Jaspis, de steen van de geboorte. Dat kon geen toeval zijn.

Maar ondanks haar inspanningen bleef de boodschap komen. In de spiegel zag ze haar donkerblonde vlecht. Tijgeroog, de geelbruine steen met zijdeglans. De chakra van de zonnevlecht. ‘Dat is het!’ Zonder dat ze het doorhad schreeuwde ze het uit. Met een nagelschaartje knipte ze de vlecht zo hoog mogelijk af. Ze plakte hem met maandverband op de spiegel. Zo kon ze hem straks makkelijk meenemen. Met Raouls tondeuse maakte ze de klus af. Terwijl ze diep inademde wreef ze met haar beide handen over haar gemillimeterde hoofd. Haar handen tintelden. Haar ogen brandden. Ze voelde haar lichaam van de grond komen.

Nu wist ze dat het onvermijdelijk was. Ze had alles geprobeerd. Om Flint te laten leven, moesten er offers gebracht worden. Het kon niet anders. Groen, de kleur van smaragd, de boodschapper van de goden en van de succesvolle liefde. Raouls groene ogen moesten voorgoed dicht.

Een vreemd gevoel

Raoul fietste na zijn koffie-afspraak met Saar naar huis. Het duizelde hem een beetje. Had hij nou echt voorgesteld om Kasper erbij te halen? Hij haatte Kasper!

‘Nee, ik ben geen psycholoog, maar *psychiater*, psychiater in opleiding. Dat betekent dat ik ook arts ben en nu bezig ben met mijn medische specialisatie.’

Meteen op hun eerste kennismaking verbeterde Kasper hem, op een manier die Raoul niet kon uitstaan. ‘Echt zo’n twintiger die denkt dat hij heel wat is, met van die leren schoentjes en zo’n suède jasje. Van die ouwe-lullen-schoenen,’ had Raoul nog tegen June gezegd zodra ze de gespreksruimte hadden verlaten. June zei niks, maar pakte zijn hand en grinnikte.

Kasper werkte bij de crisisdienst en was geraadpleegd door de verloskundige, toen June aan het eind van haar zwangerschap steeds angstiger werd voor iets wat niemand begreep. Ze had het over signalen die iets deden met de lichtdoorlaatbaarheid. Raoul had er wel een beetje vreemd van opgekeken, maar had er vervolgens laconiek zijn schouders over opgehaald. June

had wel vaker vreemde uitpattingen, zeker als ze onder spanning stond. En welke vrouw heeft nou geen last van spanning als ze op het punt staat om te bevallen?

Kasper zag dat anders. 'We moeten waken voor een psychose, soms zie je dat zoiets door de hormonen rondom een bevalling de kop op steekt. Dus ik kom af en toe langs om te kijken hoe het gaat.' Dat vond Raoul maar niks. Hij hield June zelf wel in de gaten. June was wel apart, maar psychotisch? Zo gek was ze nou ook weer niet. Bovendien werd June zenuwachtig van Kasper, en dat wilde hij al helemaal niet hebben. Ze moest genieten van de bijzondere periode die hen samen te wachten stond. Dat liet hij zich door niemand afnemen. En zeker niet door zo'n wijsneus als Kasper.

'Goed, dus geen geklets over signalen en natuurkundige formules, of over de lichtdoorlating van edelstenen tegen meneer de psychiater. Die bewaar je maar voor ons kindje, dat wordt vast net zo slim als jij,' grapte Raoul voor Kaspers laatste bezoek. June en Raoul hadden zo, na inmiddels acht toneelstukjes, Kasper afgewimpeld.

'Als de toestand verslechtert, of als jij je gewoon zorgen maakt, niet aarzelen om te bellen. Dat kan dag en nacht, via dit nummer.' Kasper pakte een visitekaartje en streepte een algemeen nummer door met zijn balpen. In plaats daarvan schreef hij een mobiel nummer op en gaf het aan Raoul.

'Echt doen hè.' Hij keek bezorgd. Het leek wel alsof hij eigenlijk niet weg wilde gaan.

'Komt goed, ik vertrouw het wel hoor. Ik ken mijn vriendin door en door, ze zal echt niet doordraaien, daar steek ik mijn hand voor in het vuur', zei Raoul bij wijze van afscheid. Hij was blij dat hij eindelijk van die bemoeial af was. Toch voelde het niet helemaal prettig. Sinds Kaspers bezoeken had hij een vreemd gevoel in zijn maag gekregen, en dat was niet verdwenen.

IJskoud

Henk streek zijn snor glad. Dat deed hij altijd als hij gespannen was. Deze zaak was niets voor hem. Hij had liever verkeersovertredingen, geluidsoverlast, of desnoods een verborgen hennepplantage. In ieder geval geen moordzaken. En zeker niet in deze vrieskou.

Terwijl hij zijn schouders voelde verkrampen, zette hij zijn eerste stappen richting het slachtoffer. Hij schatte dat het nog tien meter lopen was. Professioneel hield hij zijn pistool

vast. Wat haatte hij dit werk. Gebrek aan respect, weinig salaris en ook nog je leven riskeren. Als hij het over had kunnen doen was hij zeker geen politieman geworden. Eerder ondernemer, of makelaar.

‘Henk, focus!’ Geïrriteerd sprak Yara haar collega toe. In dit soort situaties spande het erom. De dader kon overal zijn.

De twee waren bijna op de plaats delict. Yara voorop, pratend in haar portofoon. ‘Slachtoffer is 1 meter 80 lang. Donkere spijkerbroek. Leren jas. Zwart haar. Veel bloed rondom hoofd. En...’ Met een doffe klap viel de portofoon in de sneeuw.

‘Wie moet hier zich nou focussen, pak dat ding op Yara.’ Maar toen zag Henk het ook. Hij deed een stap opzij en gaf over in de bosjes.

Het slachtoffer lag op zijn rug. Zijn hoofd met een lichte knik naar links, waardoor zijn nek en schouder een kuiltje vormde dat het stromende bloed opving. Onder zijn linkerschouder lag een kartonnen bord met onbegrijpelijke formules. Daarnaast een afgeknipte vlecht. Lang en donkerblond. Op zijn neus begonnen zich wat donkerrode stolsels te vormen. Zijn mond hing een beetje open. Maar zijn ogen waren verdwenen.

In plaats daarvan priemden twee geslepen ijspegels uit zijn oogkassen.

Shit

Vertrouw me.

Flint of Raoul. Vuursteen of Smaragd. Vuur of IJs.

Het spijt me. Vertrouw me.

Kasper las de tekst die op de voordeur was geschreven. Met rode verf. Of bloed. Of was het lippenstift?

‘Shit.’

De anders zo beheerste arts was boos. Op zichzelf. Hij *wist* dat het niet oké was. Vanaf het begin had hij het al niet vertrouwd. En toch had hij zich laten overhalen om de huisbezoeken te stoppen. ‘Gewoon het dossier sluiten jongen, we kunnen niet voor iedereen openblijven. We zijn geen kantine. Je moet echt leren om wat meer afstand te houden tot je patiënten.’

Kasper haatte zijn supervisor om dit soort opmerkingen. Hij vond betrokkenheid juist een goede eigenschap. En een crisisdienst vergelijken met een kantine vond hij niet bepaald respectvol. Maar hij durfde niets te zeggen. Voor zijn opleiding was hij afhankelijk van deze man, en hij wilde zo snel mogelijk klaar zijn. Daarom zei hij niks en sloot het contact officieel af. Wel had hij het stel zijn privénummer gegeven. Tegen alle beroepscode in.

Toen Raoul hem belde had hij geen moment getwijfeld en was hij direct gekomen. Door de kou kostte het hem geen moeite om hard te trappen. Eenmaal tot stilstand gekomen voelde hij zijn benen verkrampen van de inspanning. Het was vreemd dat er niemand thuis was. Hij kon hooguit een kwartier, twintig minuten onderweg zijn geweest. De deur stond open en hij was maar naar binnen gelopen. Opnieuw tegen de regels in. ‘Nooit zomaar ergens naar binnenlopen, dat is iets voor de politie, niet voor de psychiater,’ was erin geramd sinds zijn eerste dag bij de crisisdienst.

Kasper stond bij de paarse bank, die voor het raam stond en uitkeek over het voortuintje. Ze woonden wel bijzonder, zo aan het bos. Op deze bank zat hij ook altijd tijdens de huisbezoeken. Op het hoekje, met zijn benen over elkaar. Hij zag zichzelf in de reflectie van de ruit. Ouwe-lullen-schoenen. Hij had het wel gehoord, vanuit de wachtkamer, inclusief het gegriemel van June. En nu hij zichzelf zo zag moest hij toegeven dat Raoul wel een punt had. Hij zag eruit als een puber in de kleren van zijn vader.

Opeens sperde Kasper zijn ogen wijd open. De ruit waarin hij net nog zijn eigen uiterlijk had bekritiseerd, gaf nu een heel ander beeld. Geen puber in de kleren van zijn vader, maar een naakte vrouw met gemillimeterd haar, lange benen en een slank figuur. Vlakbij de ingang van het bos. Kasper herkende haar meteen.

‘Shit,’ zei hij voor de tweede keer, alleen nu wat harder.

Rood-witte linten

De loeiende sirenes schudden iets in Henk wakker. Met zijn mouw veegde hij zijn mond af en hij spuugde nog een keer op de grond om de vieze smaak te laten verdwijnen. Hiermee verdween ook zijn slechte humeur.

Zijn ervaring als politieman vermengde zich met alles wat hij had geleerd op de politieacademie. Op de automatische piloot liep hij naar het slachtoffer toe, knielde in de koude sneeuw en hield zijn hand boven de mond. Zijn handpalm voelde opeens anders dan zijn vingers, die door de vrieskou waren gaan tintelen. Tot zijn verbazing kwam dat door warme lucht. Henk aarzelde geen seconde en vouwde zijn polsen over elkaar. Toen zette hij kracht, precies twee vingers onder het borstbeen. Dertig keer compressie, twee keer beademen.

‘Top, gozer. Ga maar aan de kant, wij nemen het over.’ Twee ambulancebroeders rolden in een mum van tijd het slachtoffer op de brancard en raceten naar het ziekenhuis. Henk bleef verbouwereerd achter. Hij staarde naar twee bebloede ijspriemen, die op het karton vol formules waren beland.

‘Had jij de ambulance gebeld?’ vroeg hij.

‘Nee, denk dat ze toevallig in de buurt waren,’ zei Yara, zichtbaar nog steeds in shock. Henk besloot dat het nu niet het moment was om tegen haar te zeggen dat dit wel onwaarschijnlijk toevallig zou zijn. Hij zou het later wel horen bij de nabespreking.

‘Kom dan zetten we het gebied af.’

De agenten pakten het materiaal uit hun auto en deden geroutineerd hun werk. De rood-witte linten kleurden precies bij de verse bloedspatten in de sneeuw.

Vieze sneakers

‘Tot volgende week, bedankt weer!’ Handig manoeuvreerde Raoul de kamer uit. Voor de zekerheid liep Kasper met hem mee naar de voordeur, al was dat niet nodig. Raoul kende de weg uit zijn hoofd.

Met een beetje spuug op zijn vinger wreef Kasper over de neus van zijn witte sneaker. Dat vuiltje had hem al de hele sessie geïrriteerd. Hij was veranderd sinds zijn opleiding, maar was nog steeds een tikkeltje ijdel. Toen hij eenmaal psychiater was, had hij direct zijn eigen praktijk geopend. Op zijn eigen betrokken manier hielp hij mensen op weg in hun mentale wereld.

‘Als jij die ambulance niet had gebeld... Terwijl, ik vertrouwde je voor geen cent. Zo’n wijsneus. Maar, hoe je ons ook daarna hebt opgevangen. Daardoor vertrouw ik je nu wel hoor, zelfs blind. Voor mij ben jij dus blind te vertrouwen,’ Raouls stoere praatjes waren niet verdwenen. Soms zat dat hem in de weg. Hij moest leren om zijn eigen verdriet een plek te geven. En daarom kwam hij bij Kasper.

De neus van zijn schoen was nu beige geworden. Zijn spuugtruc had de boel alleen maar erger gemaakt. Hij troostte zichzelf met de gedachte dat vieze sneakers nog altijd beter waren dan die ouwe-lullen-schoenen, die hij in zijn opleiding droeg omdat hij dat wel dokters-achtig vond staan.

Hollywood-achtig

Vanaf de bank zag ze hoe Raoul het voortuintje inliep, met de waarschuwendende rood-witte stok voor zich uit. Toch zou je van een afstandje niet meteen zeggen dat hij blind was. Zijn pas was nog even zelfverzekerd als altijd.

‘Pappa!’ Flint had zich aan de vensterbank opgetrokken en kon net door het raam kijken. Van opwinding viel hij weer op zijn billen. Hij kroop zo snel als hij kon naar de voordeur en probeerde zich opnieuw op te trekken.

Bij het zien van Raoul voelde June iets zouts prikken in haar mondhoek. Met de mouw van haar shirt veegde ze de traan weg. Sinds haar kraampsychose was ze altijd van slag zodra Raoul uit haar buurt was. En als ze hem dan weer zag, vulde haar lijf zich met een vreemde mix van dankbaarheid en zelfhaat. Dankbaarheid dat hij nog leefde. Zelfhaat omdat het door haar bijna niet meer het geval was. ‘Vergeet niet dat jij ziek was June. Heel erg ziek,’ had haar therapeut gisteren nog tegen haar gezegd. Maar of ze zichzelf ooit zou kunnen vergeven betwijfelde ze.

‘Kom maar liefje, straks gaat de deur open. Kom maar even bij mamma.’ Noodgedwongen moest June de focus van zichzelf afhaken en zich richten op Flint. Het mannetje kroop opgewonden naar zijn moeder toe.

‘Mamma au?’ Hij wees naar June’s tranen, maar echt verbaasd was hij er niet over. Hij had ze al zo vaak gezien. Op dat moment kwam Raoul de kamer in lopen. Nog altijd in leren jasje en spijkerbroek. En door de zonnebril op zijn neus was hij meer Hollywood-achtig dan ooit.

June, door Lotje